

Yağmur Sen Ve Ben

— rosens · 26 Aralık 2014

ne isterim sensiz yüreğimden
gözlerinin s/onsuz derinliğinden

aşk yok
yağmur yok
kuş yok

ey geç bulunuş!
kuş çok
yağmur çok
toprak çok

bulutun tufanla
yağmurun denizle
kuşun baharla konuştuğu vakit
bu vakit
ben de çok..!

kendi özümden
ve gözlerinden orman yaptım
kırlangıç geçti tenimden
gözlerinden bir beste
serçelerden ölüm yaptım

bir gülen güneş solumda
bin ağlayan yıldız koynumda
bin suskun kanarya boğazımda
kanatlarıma umut taktım

keder gömdüm batan güneşe
titreye titreye yandım

soğuk gecenin kıyısına
kül oldum da vardım

kolay olmadı
aşk olmak
kuş olmak
çocuk olmak

yaralarımı görme diye
kanatlarımı boyadım

mevsimlerin kavşağında
rüzgârların geçidinde büyüdüm
turnaları güneğe uğurladım

gecikmiş bir seferden döndüm geri
ne ayağımın altında bir kilim
ne başımda dam
bir testi su yoktu
kanaya kanaya geldim

hasır koltuğumda yoktu benim
keyif cigaramdan
halka halka gelirdi yalnızlık

çınlayan satır araları
boşluğumu doldururdu kimi zaman
o sırada duyulurdu yağmur sesleri
ayak sesleri gibiydi
sen geldin sanırdım

şimdi ben
nasıl gideyim yüreğinden
nasıl geçeyim gözlerinden
tam da huzurun avcuna düşmüşken

kolay olmadı
aşk olmak
kuş olmak
çocuk olmak

kolay olmadı yağmur olup toprağa tapmak